

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συμπεριλαμβανόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προληρωστέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὴν Χανταῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 10^ο

Ἐν Ἀθήναις, 10 Μαΐου 1903

Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 19

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

— "Ὅχι, εἶπεν ἡ Αἰμιλία γελῶσα, ὄσον διὰ τὴν ὄρασιν, ἡ κυρία Φάγγ δὲν ἔχει νὰ φθονήσῃ κανένα" νομίζω ὅτι τὰ μάτια τῆς εἶνε καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὰ δικά μου καὶ ἀπὸ τὰ δικά σου. Δὲν ὀμιλεῖ... ἐγὼ δὲ μὴ ὀμιλῶ γιὰ δέκα, κ' ἔτσι τὴν ἀναπληρώνω.

— Καὶ ὁ παπποῦς, τί γίνεται;

— Δὲν ξεύρεις πῶσον ἀνησυχῶ! ἀκόμη δὲν ἔλαβον γράμμα του.

— Περιέργων μήπως ἐστεῖλες κανένα κ' ἔχασθῃ;

— Πιθανόν... Νά, ἡ γιαγιά κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι. Χαῖρε, Χαρά!

— Πῶσον ἀργεῖς νὰ ἐρχεσαι ὅταν σὲ φωνάξω, Αἰμιλία, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Χώβ, ὅταν τὸ κοράσιον εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Μὲ ποιὸν ἤσουν;

— Μὲ τὴν Χαράν.

— Καὶ τί ἐγύρευεν ἐδῶ; ἔπρεπε νὰ ξεύρῃ, ὅτι σὲ σπιτί πού ἔχουν ἄρρωστο, αἱ ἐπισκέψεις εἶνε ἐνοχλητικαί, διότι ἐμποδίζουν τὸν ἄλλον νὰ κάμῃ ἐκεῖνο πού πρέπει.

Ἡ Αἰμιλία ἔδαγκασε τὰ χεῖλη κ' ἐμέτρησεν εὐσυνειδήτως ἕως τὰ δέκα πρὶν ἀποκριθῆ εἰς τὴν μακρὰν τῆς. Ἦτο ἡ μέθοδος, τὴν ὁποίαν ἐφήρμοζεν ἀπὸ τινος, διὰ νὰ εἶνε βέβηχα ὅτι δὲν θὰ τῆς ἐφευγεν ἀπὸ τὸ στόμα λόγος, διὰ τὸν ὅποιον κατόπι θὰ μετανόει.

— Ἴδου ἓνα τριαντάφυλλο, τὸ ὁποῖον ἡ Χαρά μὲ παρεκάλει νὰ σας προσφέρω, εἶπεν ἅμα κτηνηγάσθη ἄρκετὰ τριαντάφυλλον αὐτὴν τὴν ἐποχὴν εἶνε σπάνιον.

— Βάλε τὸ στὸ νερό, εἶπεν ἡ κυρία Χώβ, μὲ ὑφός καπνὸς γλυκύτερον.

Καὶ εἰς αὐτὸ περιωρίσθησαν ὅλαι τῆς αἱ εὐχαριστίαι.

— Δός μου καὶ λίγο νερό νὰ πιῶ.

Καλά. Φεύγεις τώρα; Γιατί; Κάθησε ἐδῶ, μίλησέ μου λιγάκι. Ἄν ἦταν ἐδῶ ὁ παπποῦς σου, ἤξευρε πῶς νὰ με διασκεδάξῃ ἐκεῖνος!

— Γιατί πράγμα μπορῶ νὰ σας μιλήσω; ἐφιθύρισε ἡ Αἰμιλία πολὺ στενωχωρημένη. Θέλετε νὰ σας διηγηθῶ τὸν μῦθον τοῦ ἐρυθροῦ ρόδου; εἶπε κυττάζοντα τὸ τριαντάφυλλον τῆς Χαράς. Ἄλλοτε ἦτο λευκόν. Ἄλλὰ μίαν φορὰ ἐπληρώθη ἡ Ἀφροδίτη...

— Καὶ τί με μέλει ἐμένα γιὰ τέτοια παραμύθια; ἀνέκραξεν ἡ κυρία Χώβ.

Μίλησέ μου γιὰ πρακτικώτερα πράγματα. Πόσα λεπτὰ ἔχεις στὸ πογγί σου; (Πολὺ ὀλίγα, φεῦ! ἔπειτα ἀπὸ τὸ φεβρὸν ἐκεῖνο τηλεγράφημα!)

— Δώδεκα, δεκατρία φράγκα, ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον.

— Τόσα μόνον; Ὁ πατέρας σου λοιπὸν δὲν σου ἐστειλε τίποτε τώρα ὑστερα;

— Ὅχι, γιαγιά.

— Ἐμεῖς ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ σου δίδωμε καὶ χρήματα. Σὲ τρέφουμε, σοῦ ἔχουμε σπιτί, ἐ φθάνει αὐτὸ!

Ἡ Αἰμιλία ἐκοκκίνισεν ἕως τ' αὐτιά.

— Δὲν σε μαλῶνω, παιδί μου, ὄπελαθεν ἡ κυρία Χώβ. Ἀπλῶς σ' ἐρώτησα γιὰ νὰ ξεύρω. Ἄλλὰ κατὶ καίεται... αἰσθάνομαι τὴ μορὸν διὰ... Πήγαγε γρήγορα νὰ ἰδῆς σὶδ μαγειρεῖτο.

Ἦτο καιρὸς, διότι τὰ δακρυὰ τῆς Αἰμιλίας ἀνέβλυζαν χωρὶς νὰ θέλῃ... Πῶσον πικρὸς τῇ ἐφαίνετο ὁ ἄρτος αὐτός, τὸν ἵποτον ἐπληρώσαν ἀκούουσα τέτοια λόγια! Μίαν φορὰν εἶπεν εἰς τὸν Κάρολον, ὅτι πλεῖτος ἡ πτωχεῖα ὀλίγον τὴν ἐμελεῖ καὶ ἄλλα τὸ εἶπε, πρὶν αἰσθανθῆ τῶσον θλίβραν τὴν ἀνάγκην τῶν χρημάτων, πρὶν κάμῃ χρεὴ. Νά, ἡ Αἰμιλία εἶχε χρεὴ. Ὄφειλεν ὀλοκλήρον τριμηνίαν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς μὲς Δαίχτιμπόντυ, καὶ δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τὴν πληρώσῃ. Ὁ πατέρας τῆς, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐπανειλημμένως εἶχε ζητήσῃ χρήματα, δὲν τῆς ἔδιδε καμμίαν ἀπάντησιν.

— Ἄγ, πότε, πότε θὰ μαγαλώσω νὰ κερδίσω

Ἐπιτέλους, τὸ μέτρημα ἐτελείωσε. (Σελ. 146, στήλ. α')

μόνη μου και να μην έχω ανάγκη κανένα. Ήσυχάζετο, σκουπίζουσα τα δάκρυά της.

— Η γιαγιά γίνεται όλο και σκληρότερα προς εμάς, είπε δια νευμάτων εις την Έσθέρ. Δεν είμαι πλέον να υποφέρω... Μ' ενοχλείτε ;

— Ναι, ναι, έγραψαν άμέσως η κυρία Φάγγ. Άλλα η γιαγιά σας υποφέρει, μη το λησμονήτε. Και σεις, εις την θέαν της, δεν θα ήσθε περισσότερο καλή. Ξεράντε έως τώρα γενναίως στρατιωτικής, και δεν θα λιποτακτήσετε μέχρι τέλους, είμαι βεβαία.

Η νύξ έκείνη ήτο από τας χειροτέρας. Εις τας τρεις, η κυρία Χώδ, έξυπνίσασα την έγγονήν της δι' έκτην φοράν, την διάταξε νάναψη όλα τα κηρία των κηροστατών της. Το κοράσιον άπορούσε προς τί αυτή η φωταψία, όταν η άσθενής τή είπε να της φέρη εις το κρεβάτι μικρόν κιβώτιον, περιέχον τον θησαυρόν της, πολύτιμα κοσμήματα, χρήματα, μετοχάς κτλ. Μετά τουτο, έπρεπε να της βάλη τα γυαλιά εις την μύτην της και να την βοηθήση να μετρήση τα κλούτη της. Αυτό, εις τας τρεις το πρωί, ήτο πολύ κουραστικόν.

Η Αιμιλία ήναγκάζετο να τοιμπα το χέρι της από καιρού εις καιρόν, δια να μη την πέρνη ο ύπνος... Επιτέλους, το μέτρημα έτελείωσε.

— Βάλε τας μετοχάς στο κουτί, δεξιά.

— Τας έβαλα.

— Καλά. Τώρα τα χαρτονομίσματα άριστερά το χρυσάφι στο μικρό χαρτινό κουτάκι. Μη χάσης τίποτε, πρόσεξε. Τα κοσμήματα εινε όλα στες θήκες των;

— Ναι, γιαγιά.

— Δός μου ένα χρυσό εικόσφραγχο...

Κλείσε το κουτί και βάλε το στη θέσι του.

— Δεν θέλετε τίποτε άλλο, γιαγιά ;

— Κάμε πρώτα αυτό που σου λέγω ;

Άλλά, αφού έποθετήθη το κιβώτιον, η άσθενής έμεινε άκίνητη, με τους οφθαλμούς κλειστούς.

— Κοιμήθηκε ! έσυλλογίσθη η Αιμιλία. Τι εύτυχία ! Είμαι πλέον να γυρίσω στο κρεβάτι μου.

— Αιμιλία, δεν άκούς ;

— Έδώ είμαι, γιαγιά.

— Δεκαπέντε ήμέρες είμαι τώρα άρρωστη. Σ' έκαμαν τόσο καιρό γαπουσιάζης από το σχολειόν, κ' έννοώ πόσον σου κοστίζει αυτό το πράγμα.

— Ω, γιαγιά ! άνέκραζεν η Αιμιλία, έκπληκτος και συγκινημένη δια την άπρόοπτον αυτήν καλωσύνην. Μην άνησυχήτε δι' εμάς δεν θέλω άλλο τίποτε, παρά να σας περιποιηθώ όπως πρέπει.

— Ο ίατρος εινε πολύ εύχαριστημένος από σε, υπέλαβεν η κυρία Χώδ μου έλεγεν ότι είσαι λαμπρά νοσοκόμος. Δια να σε άνταμείψω λοιπόν κ' εγώ,

θα σου κάμω τώρα ένα ώραϊον δώρον. Η Αιμιλία κατεξελάγη ποτέ η μάμη δεν της είχεν χάριση το παραμικρόν.

— Πάρε, εινε δικό σου, πρόσέθεσεν, αφήνουσα να πύση εις τας χείρας της Αιμιλίας, όχι χωρίς κάποιαν λύπην, το χρυσούν νόμισμα, το όποϊον έκράτει. Σε προσειδοιού όμως ότι θα σου το πάρω πίσω, αν δεν εξακολουθήσης έτσι καλά, όσον άρχισες.

— Θα εξακολουθήσω, να είσθε ήσυχη, εφιδύρισε η Αιμιλία, άλλα όχι γι' αυτό...

Η κυρία Χώδ είχε να προσθήση και άλλους όρους :

— Θα μου υποσχεθής, ότι δεν θα έξοδοσύης δι' αυτά τα χρήματα άνωφελώς. Είκοσι φράγκα εινε κάτι τί δεν έννοώ να πάη τόσοσ παράς εις άνθη και εις κορδέλες !

— Α, όχι, γιαγιά. Εινε ακριβώς όσα χρεωσιώ της μίς Λαχτυκόντι δια την τριμηναίαν, και θα της τα στείλω αύριο. Σάς εύχαριστώ πολύ, πολύ. Θα είμαι τόσοσ εύτυχής να συλλογίζωμαι ότι δεν χρεωσιώ πλέον τίποτε !

— Αιμιλία ;

— Γιαγιά ;

— Δεν θα κάμης άσχημα να το πής του ίατρού, για να ίδη ότι ξεύρω νάνταμείβω τας ύπηρεσίας που μου κάμουν !

«Κρίμα να μου πη τέτοιο λόγο η γιαγιά, έσυλλογίσθη η Αιμιλία. Τελοςπάντων, πρέπει να πέρνουμέ τους ανθρώπους όπως εινε, και να τους εύγνωμονούμεν δια τας καλās διαθέσεις που είμπορεί να έχου, άδιάφορον αν μας λέγουν και τίποτε άπρεπές η προσβλητικόν.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΧΩΔ

— Λοικόν, πώς εινε σήμερα η άρρωστί μας ; ήρώτησεν ο ίατρος Πρεσκόπι την Αιμιλιάν, την επαύριον της άξιμνημονεύτου εκείνης νυκτός. Την είδατε καθόλου σήμερα ; Στοιχηματίζω όχι θα έπρωτιμήσατε τον γλυκόν ύπνον της αύγης... ;

Η Αιμιλία ήρχισε να γελά... Έγνώριζε πλέον τον ίατρόν, και δεν της έκαμαν έντύπωσιν τα μαλώματα του, και τα μάλλον η ήττον εύσχημα. Τιοούτος ο χαρακτήρ του. Άλλως τε η μάμη δεν της είχεν είπη, ότι ο ίατρος την εθεώρει ως λαμπράν νοσοκόμον ;

— Έτσι μου άπεκρίνασαι ; υπέλαβε, τραδών φιλικώς το αυτί της Αιμιλίας. Να γελάτε όταν δεν είμαι παρών, δεσποινίς !

— Με συγχωρείτε, άνέκραζεν η Αιμιλία κατακκόκκινη, νομίζω ότι η γιαγιά εινε καλλίτερα, γιατί σήμερα το πρωί ή-

ταν έκτάκτως παράξενη, και η Κ* Χάκκετ λέγει ότι αυτό εινε καλό σημάδι.

— Μπα ; αλήθεια ;... Και εινε συγγα έκτάκτως παράξενη ;

— Όχι, γιατρέ ; εινε μάλιστα στιγμική, που γίνεται τόσοσ καλή, ώστε δεν την γνωρίζω...

— Σου φαίνεται κάποτε... έτσι σαν να της έρχεται παραλογισμός, σαν να μην είξέρη τί κάμνει ;

— Δεν έπρόδεξα ποτέ... άλλα πιθανόν. Α, ναι, άπόψε κάτι τέτοιο θα έπαθε βεβαία, γιατί με έβαλε να της ανάψω όλα τα κηρία, και έμέτρησε τα λεπτά της και τους τίτλους της... Άμψ το εικόσφραγχο που μου έδωκε ;...

— Ω, βεβαίωτα δεν τα είχε σωστά έκείνη την ώρα !

— Αν σου έχάρσις τίποτε, έκαμε το χρέος της, ειπεν ο ίατρος τρίτων τας χείρας και παρατηρών κρυφίως το έκφραστικόν πρόσωπον του κορασίου.

— Τι κρίμα ! άνέκραζεν άφελώς η Αιμιλία,

— Γιατί ; τί εινε πάλι ;

— Συλλογίζομαι, ότι δεν είμπορώ να κρατήσω αυτά λεπτά, αν η γιαγιά δεν εινε πια στα σωστά της.

— Δεν εινε έτσι, παιδί μου ! άπλοως παροξυσμός πυρετού, που θα περάση γρήγορα ! τίποτε περισσότερο.

— Άδιάφορον ! θα ήτο πολύ άσχημον δι' εμάς να έπωφιλθώ από την κατάστασίν της, και να δεχθώ πράγμα, το όποϊον δεν θα μου έδιδε βέβαια αν ήταν καλά, αν είχε σώας τας φρένας.

— Χμ ! έκαμεν ο ίατρος, λαμβάνων μίαν πρέζαν ταμιάκου η γνώμη μου εινε ότι η γιαγιά σου φέρεται καλλίτερα όταν έχη παροξυσμόν πυρετού, παρά όταν εινε καλά εις την υγείαν της... Στη θέσι σου, δεν είξέρω μήπως εγώ θα έκρατούσα όλα όσα θα μου έδιδε.

[Έπεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΑΔΑΚΤΑΙΗΣ [Καιά το άγγλικόν της Σοφίας Μάυ]

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

17

Το άνάπαλιν

Λοικόν, η μέθοδος μου εινε άπλουστάτη : Έκατάπι κανένα παιδάκι το καλαμάρι ; δόστε του στυπόχαρτον. Έκατάπι άχλίστρι ; δόστε του ένα ψάρι. Έκατάπι σπαθί ; δόστε του το θηκάρι. Έκατάπι σίδηρον ; δόστε του μαγνήτην. Έκατάπι λύχνον άναμμένον ; δόστε του το στυτήρι (το στυτήρι εινε ο νυκτικός σκούφος του λύχνου, τον όποϊον όμως φορεί την ήμεραν.)

Και τα λοιπά, και τα λοιπά. Σεις πλέον, σύμφωνα με τα άνωτέρω, είμαι

πορείτε να καταστρώσετε πλήρη τον κατάλογον των αντίδοτων.

Άλλά προσοχή ! Εις την μέθοδόν μου δεν ίσχύει το λεγόμενον ά να παλιν. Παράδειγματος χάριν : αν ένα παιδάκι έκατάπι το στυτήρι του λύχνου, θα ήτο επικίνδυνον και περιττόν να το άναγκάσετε να καταπιη κ' ένα λύχνον άναμμένον.

Έν τοιαύτη περιπτώσει, — και εινε η μόνη, — όφείλετε να προσκαλέσετε τον ίατρόν.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΜΙΚΡΑ ΠΑΤΡΙΣ

Άγαπητοί μου,

ΕΙΣ ΤΗΝ ΆΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΝ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ, ΕΙΔΑ ΤΗΝ ΕΞΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΕΓΙΣΤΕΑ :

«Αυτό εινε ζήτημα βεχίως πατρις εινε εκεί όπου γεννώνται κανείς όμως, είμπορεί να έφυγεν από μικρός και ουτε να την είδεν ουτε να την ξεύρη, και ναγαπά περισσότερο, — χωρίς να εινε άξιοκατάκριτος, — το μέρος όπου έζησε και άνετράφη. Τότε το μέρος αυτό ονομάζεται θετή πατρις, και δια πολλούς εινε προσφιλέστερον και από την γνησίαν πατρίδα.»

Η απάντησις αυτή μου έκίνησε την περιέργειαν, κ' είχθησα να ίδω την έπιστολήν του Μεγιστέως. Την άνέγνωσα. Έρωτά πραγματικώς την Διάπλασιν δια το ζήτημα : ποία εινε η πατρις ενός ανθρώπου, εκεί όπου έγεννήθη, η εκεί όπου ζή ; — και, παραδεχόμενος το πρώτον, καταλήγει με την φράσιν : «Διατί λοιπόν ο φίλος μας γράφει ότι πατρις του εινε αι Άθήναι, αφού έγεννήθη εις το τ ά δε χωριό ;»

Ίδου μία έρώτησις, εις την όποίαν η Διάπλασις άπήνησε με την συνήθη της μετροπαθείαν κ' εύγένειαν, — αφού ήτο όλωσδιόλου προσωπική, — περιτορισθείσα εις το γενικόν μέρος του ζητήματος, και προσπαθήσασα να δικαιολογήση έμμέσως τον άγνωστον φίλον. Άλλως τε, δεν ήτο βεβαία αν έπρόκειτο τώντι περι σκοπίμου περιφρόνησεως της μικράς πατρίδος — του χωριού, — η αν πραγματικώς και ειλικρινώς ο άγνωστος φίλος μας αγαπά περισσότερο από την γενέ-

θλιόν γην τας Άθήνας, όπου πιθανόν να έζησιν από μικρός και νάνετράφη Κ' εγώ δεν είμαι βέβαιος, κ' εγώ έπίσης δεν ήξέρω, τίποτε περι αυτού. Έπειδή όμως τοιαύτα κρούσματα περιφρόνησεως — ανεξαρτήτως του φίλου μας, — δεν εινε σπάνια, έκρινα καλόν να έπιστήσω την προσοχήν σας επί του ζητήματος, και να σας δείξω πόσον γαλοία και παράλογος και άξιοκατάκριτος εινε αυτή η περιφρόνησις προς την πατρίδα, όταν τύχη άσημος και μικρά.

Έγνώρισα τοιαύτους περιφρονητάς. Έντρέπονται να λέγουν ότι κατόνται από έν άγνωστον χωριόν, από μίαν άσημον πόλιν, από έν μέρος άπολίτιστον τάχ, και προβάλλουν ως πατρίδα μίαν πρωτεύουσαν, μίαν μεγαλόπολιν. Έγνώρισα και άλλους άκόμη χειροτέρους : Αυτοί έντρέπονται να λέγουν ότι πατρις των εινε η μικρά Έλλάς, και όταν εύρίσκονται εις το Έξωτερικόν, και όταν είμπορούν, εύχαρίστως πέρνου ως Γάλλοι, ως Ίταλοι η ως Άγγλοι... Άλλοι πάλιν, νομίζοντες ότι η ιδιαιτέρα πατρις των, — είτε μικρά είτε και μεγάλη, — έχει μετρίαν φήμην, δεν φημίζεται τόσοσ πολύ ως εύανδρος, την αποκρόπτουν, την άποσιωπούν, και όταν εύρεθούν εις την ανάγκην να την όμολογήσουν, το κάμνουν μ' έρύθημα και με συστολήν !

Όλοι αυτοί, αγαπητοί μου, εινε παράλογοι και γαλοδοί. Αν εινε τιμή να λέγεται κανείς Έλλην, — αυτό πλέον ποίος το άρνείται ; — άλλ' εινε έπίσης τιμή να έγεννήθη εις οίανδήποτε γωνίαν της Έλλάδος. Η πατρις μας εινε μία. Και το άσημότερον χωριό, εινε Έλλάς όσον εινε και αι Άθήναι. Ουτε εινε δυνατόν να γεννώνται όλοι εις πρωτεύουσα και εις μεγαλόπολεις ! Ναι, και η πατρις βέβαια τιμώ το τέκνον της, άλλα πολύ περισσότερο τον καλόν τέκνον τιμώ την πατρίδα του. Εινε άδοξος ο τόπος σου ; Δοξάτου σύ δια να τον δοξάσης. Έχει φήμην μετρίαν ο τόπος σου ; Έσο σύ καλός, κάμνε το καθήκον σου, και θα τον τιμήσης. Περιφρονείς ποτέ τους γονείς σου, αν εινε άσημοι και πτωχοί ; Όχι βέβαια, διότι τους αγαπάς ; και όταν σύ πλουτίσης και άνναδειχθής, η λάμψις σου θα φωτίση και τους γονείς σου. Και σύ θα καυχώσαι δι' αυτούς, — διότι τους αγαπάς, — όπως εκείνοι θα καυχώνται δια σε. Το ίδιον και την πατρίδα σου. Άγάπα την οίανδήποτε και αν εινε. Πρόφερε με λατρείαν και με υπερφάνειαν το όνομά της, και έχη την ως καύχημα, και τρέφε την ιδέαν ότι εινε η καλλίτερα πατρις από άλλας. Ούτω θα κάμνης και τους άλλους να την σέβωνται. Αν σύ προφέρης τόνομά της μ' έρύθημα και με συστολήν, οι άλλοι δεν θα έχου το δικαίωμα

να το προφέρουν με ειρωνείαν και περιφρόνησιν. — και να σε οϊκτερουν ; Έπάρχει μία άσημος κομώπολις, μία μικρά γωνία της δυτικής Πελοποννήσου, η όποία όνομάζεται Φιλιατρά. Αυτήν την γωνίαν την λατρεύω περισσότερο από τας κλεινάς Άθήνας. Εινε η κοιτίς των προγόνων μου ! Από εκεί οι πάπποι μου μετηνάστευσαν εις την άπέναντι Ζάκυνθον τον προπαρελθόντα αιώνα. Έγώ έγεννήθηκα εις την Κωνσταντινούκολιν, εις το Φανάρι, από μητέρα βυζαντινά. Ημπορούσα λοιπόν να καυχώμαι και να ποζάρω ως Φαναριώτης, — άλλ' οι γονείς μου μ' έπήραν από εκεί νήπιον και μ' έφεραν εις την Ζάκυνθον, την πατρίδα του πατρός μου. Αυτήν έγνώρισα κ' εγώ ως πατρίδα, διότι εις αυτήν έμαγάλωσα και άνετράφη, και αυτήν ήγάπησα, και την αγαπώ, — μόλονότι λείπω χρόνια, — περισσότερο από την προγονικήν πόλιν την Φιλιατρά, περισσότερο από το γενέθλιον Φανάρι, περισσότερο από τας Άθήνας, την θετήν μου πατρίδα. Η Ζάκυνθος, καθώς ήξέρετε, εινε μία θαυμασία νήσος, η όποία φημίζεται δια την φυσικήν της καλλονήν, δια τα άνθη της, τους ποιητάς της, την φιλομουσίαν, την εύγένειαν και την φιλοξενίαν των κατοίκων της. Δεν με τυφλώνει η προς αυτήν αγάπη μου ; παραδείγματος χάριν άναγνωρίζω κ' εγώ ότι η γείτων της Κεφαλληνία εινε πλέον εύανδρος, και η Κέρκυρα πλέον εύρωπαϊκή, και η Μάνη πλέον άνδραία, και το Μεσολόγγι πλέον ένδοξον εις την ιστορίαν, και το Φανάρι πλέον αριστοκρατικόν. Άλλά τί με ταύτο : Έγώ αγαπώ την Ζάκυνθον. Αυτή εινε η πατρις μου. Καμμιάς άλλης πατρίδος η αγγλή δεν άμαυρόνει εις την καρδίαν μου την αγγλήν της. Δακρύζω εις τόνομά της, εις την ένθύμησίν της. Ο ναός μου εινε εκεί. Η ψυχή μου την λατρεύει και την όμολογεί εύγλωττότερα και από τον Κάλβον, ο όποιος την έξόμνησε. Και καυχώμαι ότι είμαι Ζακύνθιος, και καυχώμαι ότι είμαι Αιμιλιώτης. — Άμμος λέγεται η χειτονειά μας, — με τόσην υπερφάνειαν, με όσην θα έκαυγάτο ότι εινε από τας Άθήνας, ένας συγχρονος του Περικλέους. Διότι άγαπώ την πατρίδα μου κ' έχω την ιδέαν ότι εινε η καλλίτερα πατρις του κόσμου.

Το ίδιον δεν νομίζετε και σεις δια τας πατρίδας σας ; Και δεν έχετε δικαίον και σεις, όπως έχω κ' εγώ ;

Σας άσπάζομαι ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΣΤΗΙΟΤΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Τελος πάντων ο Παυλῆς ἐκατάλαβε τί του γυρεύουν. Ἐπῆρε λοιπὸν τὴν δεσποινίδα Κικὴν καὶ τὸν κύριον Γιαννάκη, καὶ τοὺς ἐπῆγε στὴν ἀ-

«Τοὺς δεῖτε μιά ὠραία βάρκα.»

κρητοταμιά, — στὸ ποταμάκι ποὺ περνεῦσε δίπλα ἀπὸ τὸ πάρκο, σὲ μέρος μακρινό, — κ' ἐκεῖ, κοντὰ στὴν ὄχθη, στὸ ἐπιπλανὸ περιβόλι, τοὺς εἰδεῖξε μίαν ὠραία βάρκα, δεμένη ἀπὸ ἓνα δένδρο.

Ἡ βάρκα αὐτὴ εἶχε δύο πάγκους, δύο κουπιά, τιμόνι, ἀκόμη κ' ἓνα κατάρτι μὲ μιά σημαιοῦλα στὴν κορυφή.

Ἡ δεσποινὶς Κικὴ καὶ ὁ κύριος Γιαννάκης κηρύττουν ὅτι αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ πλοῖον ποὺ τοὺς χρειάζεται.

— Μὲ αὐτὸ καὶ μὲ θάρρος, φανάζει ὁ Γιαννάκης, μπορεῖ κανεὶς νὰ πάη εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κόσμου.

— Κι' ἀκόμη παραπέρα! λέγει ἡ Κικὴ.

Ὁ Μπέμπης, ὄλος αὐτιά, ἐρωτᾷ ἂν εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κόσμου ἔχη καὶ κ ο κ ἄ.

— Ἐχει ἂν' ὄλα, ἀποκρίνεται ἡ δεσποινὶς Κικὴ· ἀκόμη καὶ ζαχαροκάλαμα!

Καὶ ἀπὸ τῆ χαρὰ του, ὁ Μπέμπης ἔρχισε νὰ κάμνη τούμπες σὰν τρελός.

Τότε ἔβαλαν τὸν Παυλῆ νὰ ὀρκισθῆ ὅτι θὰ κρατῆσθ τὸ μυστικόν, καὶ τοῦ ἐφάνερωσαν πὶ τὸ ἤθελαν τὸ πλοῖον, καὶ του εἶπαν ὅτι ἔπρεπε νὰ τοὺς συνοδεύσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ταξεῖδι.

Ἀπόρρησε πολὺ ὁ Παυλῆς, ἀλλὰ μολοντούτο εἰδέθη. Φθάνει μόνον, εἶπε, νὰ τον διαβεβαιώσουν ἐ π ι σ ῆ μ α ι ς, ὅτι θὰ ἔχη νὰ τρώγῃ μέσα εἰς τὸ πλοῖον. Αὐτό, βλέπετε, ἦτο διὰ τὸν Παυλῆν τὸ κυριώτερον.

— Βεβαίως θὰ ἔχῃς νὰ τρώῃς, τοῦ εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Τὸ πλοῖον θὰ εἶνε γεμάτο τρόφιμα.

Ὁ Παυλῆς, ἥσυχος ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον, τσοῦρμ ἄρεται προθύμως εἰς τὴν φρεγάταν «Κικὴ». Αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐπρότεινε διὰ τὸ πλοῖον ὁ εὐγενὴς Γιαννάκης, καὶ ἐγίνε δεκτὸ, παμψηφεί, ἐκτὸς ἀπὸ μίαν ψῆφον, — τὴν ψῆφον τοῦ Μπέμπη, ὁ ὁποῖος ἐπροτιμοῦσε νὰ ὀνομασθῆ ἡ φρεγάτα «Μπέμπης».

Ὁ πατέρας τοῦ Παυλῆ ἦτο φύλακας τῆς βάρκας. Ὁ Παυλῆς λοιπὸν εἰμπορεῖ νὰ τὴν ἔχη ὅποτε θέλει. Ὁ νοικοκύρης τῆς εἶνε ἓνας πλούσιος ζωγράφος ποὺ ἔχει δύο, καὶ αὐτὴν δὲν τὴν μεταχειρίζεται ποτέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Ἀμέσως ἐμβῆκαν εἰς τὴν βάρκαν, διὰ νὰ ἰδοῦν ἄπως εἶνε μέσα» καὶ διὰ νὰ μοιράσουν τὰ ἀξιώματα.

Ἡ δεσποινὶς Κικὴ, ἐπειδὴ ἡ πρώτη ἰδέα τοῦ ταξιδίου ἦτο δική της, διορίζεται Ναυαρχίνα, ἀπὲρ κεφαλῆς τοῦ στόλου.»

• Ἡ Κικὴ διορίζεται Ναυαρχίνα. •

Ὁ Γιαννάκης ποὺ ἐκοπηλάτησεν ἕως τὰρὰ μιά φορά, καὶ ποὺ ἔχει σκοπὸ νὰ ἐμβῇ στὴ Ναυτικὴ Σχολή, καὶ ποὺ εἶνε πολὺ δυνατὸς στὴ Γεωγραφία, διορίζεται κυβερνήτης τῆς φρεγάτας καὶ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποβατικῶ στρατοῦ.

Ὁ Μπέμπης, ποὺ ἔχει καὶ αὐτὸς τὰς ἀπαιτήσεις του, διορίζεται στρατηγὸς τῶν μούτσων καὶ κυβερνήτης τῆς φαλαινίδος (δηλαδὴ τῆς μικρῆς βαρκούλας, ποὺ ἔκαμεν ὁ Παυλῆς ἀπὸ φελλῶ, καὶ ποὺ ἤμποροῦσε νὰ τοὺς χρησιμεύσῃ, ἂν ποτέ, Θεὸς φυλάξῃ, ἐναυαγοῦσαν.)

Ὁ Παυλῆς, φυσικά, ἐπῆρεν ὄλα τὰ ἐπιλοῖπα ἀξιώματα, ὑποπλοίαρχος, λοστρόμος, ναύτης, μούτσος, μάγειρος, κομαρότος.

Ἡθελαν νὰ τον διορίσουν καὶ γι' αὐτὸ ἔπειτα ὁμῶς ἐσκέφθησαν ὅτι εἶνε περιττὸν, ἄφοῦ ὄλοι ἦσαν καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν τους.

(Ἐπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

Οἱ τρεῖς λευκοὶ ἐπετάχθησαν κάτω μὲ ἀρκετὴν τραχύτητα.

— Ἐ, σιγά! ἐφάναζεν ὁ Φλατάκ' δὲν προσέχετε λιγάκι στὸ ξ ε φ ε ρ τ ω μ α ; . . Δὲν εἶδατε τὴν ἐπιγραφήν στὴ ράχη μου, ποὺ λέγει «εὐθραυστον»;

Ἀλλὰ ἓνας πελώριος μαῦρος, μονόφθαλμος, τοῦ ἐκατάφερε μιά δυνατὴ γροθιά καὶ τὸν ἔκοψε νὰ σωπάσῃ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἓνας Μαλγάσης (ἰθαγενὴς τῆς Μαδαγασκάρης,) ἡμίγυμος μὲ ἄγριον πρόσωπον, μὲ σῶμα ὑπερβολικὰ ρωμαλέον καὶ μὲ χέρια πολὺ μακρὰ, δυσανάλογα, ἐξέχωρισθ ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ ἐκάθησεν εἰς κορμὸν δένδρου, πλησίον τῆς φωτιάς.

— Σκυλόφραγκοὶ! εἶπε πορτογαλικά εἰσθε καὶ σεις ἀπὸ τὴν καταραμένη ράτσα ἐκείνων, ποὺ ζοῦν μὲ τὸ αἷμα μας καὶ μὲ τὸν ἰδρώτα μας. Χθὲς ἀκόμη, κατ' ἄπροι ἐπίασαν δικτῶ συντρόφους μας καὶ τοὺς ἐπῆραν. Ὅ,τι πάθουν αὐτοὶ θὰ πάθετε καὶ σεις. Σὲ λίγο ἓνας ἀπὸ τοὺς δικούς μας θὰ κινήσῃ γιὰ τὴν Μπουένα-Βίστα. Ὁ σενιδρ Χόφεν θὰ ἐγύρισε τὴν ἑκεί μὲ τοὺς αἰχμαλώτους του. Ὁ ἀποσταλμένος μας θὰ τοῦ προτείνῃ ἀνταλλαγὴ· θὰ μᾶς δώσῃ τὰ ἀδελφία μας καὶ θὰ τοῦ δώσουμε ἑσᾶς. Ἄν ὁ σενιδρ Χόφεν δεχθῆ, ἐγλυτώσατε ἂν ὁμῶς κάμῃ ἐκεῖνο ποὺ ἐφοβήσασθε καὶ κρημάσῃ τοὺς δικούς μας ἀπὸ τὰ δένδρα τῆς αὐλῆς του, θὰ σᾶς κόψουμε κομμάτια καὶ θὰ σᾶς ψήσουμε στὴ φωτιά ποὺ βλέπετε.

Καθὼς ὠμιλοῦσαν, ὁ Μαλγάσης ἐσφιγγε μὲ λύσαν τὸ μαχαίρι του. Ἐβλεπε κανεὶς ὅτι μὲ μὲγάλον κόπον ἐκρατεῖτο καὶ δὲν κατέσφαζεν ἀμέσως τοὺς ἐχθρούς του.

Ὅταν ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος καὶ διέλυσε τὸ σκότος, ὁ κ. Βιλλιέρ παρετήρησεν ὅτι οἱ μαῦροὶ εἶχαν τριγυρίσῃ τὴ κρησφύγετόν των μὲ φράκτιν ἀπὸ θάμνους ἀγκαθωτούς. Ὅκνηροί, ὅπως εἶνε σχεδὸν ὄλοι, ἔμεναν ὠρὲς ἐκπλωμένοι κατὰ χάμα, καὶ δὲν ἐσηκόνοντο παρὰ διὰ νὰ φάγουν ἢ διὰ νὰ παίξουν διάφορα παιχνίδια, μὲ ζωηρότητα ἔκτακτον.

Οἱ περισσότεροὶ εἶχαν ὄφιν ἐλεστην. Καθὼς εἶπαμεν, εἰς τὴν Βραζιλίαν ὡς πεποπλεῖστον καλομεταχειρίζοντα τοὺς δούλους, ὅστε δὲν δραπετεύουν παρὰ μόνον οἱ ὄκνηροί. Ὑπῆρχαν ὁμῶς καὶ ἀρκετοί, οἱ ὁποῖοι ἐδραπέτευσαν διὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν κακομεταχείρισιν, καὶ αὐτοὶ, ἐννοεῖται, ἔτρεφαν τὸ μεγαλύτερον μῖσος ἐναντίον τῶν λευκῶν. Ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν ἰσχυροὶ καὶ κοκκαλιάριδες. Ἡ ὄφιν τῶν ἐμαρτύρει ὅτι εἰσοῦσαν εἰς διηνεκὴ ἀγωνίαν.

Τὴν στιγμὴν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ σταλῆ ἄνθρωπος εἰς τὴν Μπουένα Βίστα, ὁ Μαλγάσης διέταξε τὸν κ. Βιλλιέρ νὰ γράψῃ ὁ ἴδιος ὀλίγας λέξεις εἰς τὸν κ. Χόφεν. Ὁ Ἐπιθεωρητὴς ὑπήκουσεν.

Ἄμα ἐγράψε τὸ γραμματάκι μὲ τὸ μολύβι του, εἰς ἓνα φύλλον χαρτί, τὸ ὅποιν ἐσχίσεν ἀπὸ τὸ σημειωματάριόν του, ὁ μαῦρος ἐκραξεν ἓνα ἀπὸ τοὺς συντρόφους του καὶ τὸν ἔβαλε νὰ το διαβάσῃ δυνατὰ :

«Εἴμεθα αἰχμαλώτοι τῶν μαῦρων» μαρρόνων» καὶ ἡ τύχη μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν θὰ ὑποστοῦν οἱ μαῦροὶ, τοὺς ὁποῖους συνελάβατε.»

Ὁ κ. Βιλλιέρ εἶχε προσθέσῃ γερμανικά, πλησίον τοῦ ὀνόματός του, ὡς νὰπετέλουν μέρος τῆς ὑπογραφῆς, τὰς λέξεις: folgen Fluss (ἀκολουθήσατε ποταμόν.) Εἶχεν ἀκούσῃ τῶν κρημάτων νεροῦ, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, καὶ εἶχεν ἰδῆ μερικὸς μαῦρους νὰ γυρίζουν ἀπὸ τὸ φάρεμα μὲ φάρια ζωντανὰ ἀκόμη. Αὐτὸ ἐσημαίνειν ὅτι κάποιοι ποταμοὶ ἐπερνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ κοντὰ, διότι ἂν ἦτο μακράν, τὰ φάρια δὲν θὰ ἐφθάναν ζωντανὰ καὶ φρέσκα, μάλιστα μὲ τὴσὴν ζίστην.

Αἱ δύο γερμανικαὶ λέξεις, γραμμέναι ἐπὺς ἔλασμα, δὲν ἐκίνησαν τὴν προσοχὴν τῶν μαῦρων. Καὶ ὁ ἀπεσταλμένος ἀνεχώρησεν ἀμέσως μὲ τὸ γράμμα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐσημμετᾷ μεταξὺ τῶν συντρόφων του ὡς δρομεὺς ἀπαράμιλλος, καὶ μολονδὲ ἡ ἀπόστασις ἦτο μεγάλη, ἤλπιζαν νὰ ἐπιστρέψῃ ὡς τὸ βράδυ. Ἐπέστρεψε τῶν κ. εἰς τὰς ἑπτὰ.

Οἱ μαῦροὶ ἀμέσως τὸν ἐτριγύρισαν. Φαίνεται ὅτι οἱ αἰχμαλώτοι ἐτιμωρήθησαν σκληρῶς, διότι κραυγαὶ ἄγρια ὄργης καὶ ἐκδικήσεως ἀντήχησαν, μολὶς ὠμίλησεν.

Οἱ δυστυχεῖς Εὐρωπαῖοι ἐνόμισαν ὅτι

ἦλθον ἡ τελευταία των στιγμῆ... Ἄλλ' ἀντὶ νὰ τοὺς σφάζουν, τοὺς ἐφοβήσαν ἀπλῶς ἔτι θὰ τοὺς δέσουν σφιχτότερα. — Τὶ εἰδήσεις ἔφερε λοιπὸν ὁ ἀπεσταλμένος; ἠρώτησεν ὁ κ. Βιλλιέρ.

Τοῦ ἀπεκρίθησαν μόνον μὲ ὕβρεις καὶ βλασφημίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Καρδία ἐγγνώμων. — Ἡ φυγὴ τοῦ Ἀνδρῖκου. — Ἡ ἰγκονάνα. — Ἡ πάρδαλις. — Φίλοι καὶ τρόφιμα.

Τὴν μίαν μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Ἀνδρῖκος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐκπλωμένος μὲ τὴν ράχην ἐπάνω εἰς κορμὸν δένδρου πεσμένου, ἠσθάνθη ἐξαφνὰ ἓνα χέρι, νὰ τον ψαχῆ ἑλαφρά. Ἐκαμε νὰ φωνάξῃ.

— Σιωπὴ! τοῦ εἶπε κάποιος ἦλθα νὰ σε σώσω. Στάσου ἀκίνητος καὶ μὴ γυρίσης οὔτε τὸ κεφάλι σου πρὸς τὸ μέρος μου.

Κατὰ δυστυχίαν τοῦ Ἀνδρῖκου, ἡ κραυγὴ του, ὅσον μικρὴ καὶ ἂν ἦτο, ἠκούσθη ἀπὸ ἓνα φύλλακα, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπλησίασε.

— Τί ἐπαθες; τὸν ἠρώτησεν ὁ μαῦρος.

— Ἐνα φαῖθι πέρασεν ἀπὸ κοντὰ μου, ἐψιθύρισεν ὁ Ἀνδρῖκος.

— Μακάρι νὰ σ' ἐδάγγανε, παλιόσκυλο! ἀνέκραξεν ὁ μαῦρος, ἐπιστρέφων εἰς τὴν θέσιν του, πλησίον τῆς φωτιάς.

Μετ' ὀλίγας στιγμῆς, ὁ Ἀνδρῖκος ἠκούσε βήματα ἑλαφρότατα πλησίον του. Ὁ ἄγνωστος φίλος ἐπανάηρξατο.

— Ἄκουσε, εἶπεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μικροῦ μούτσου. Εἶμαι ὁ Μοραμπέ, ὁ μαῦρος ποὺ φοροῦσε τὴ μάσκα, στὸ Ρίον-Γανέρο, καὶ ποὺ γι' ἀγάπη σου τοῦ την ἐβγάλαν. Ἄκουσα τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἔφερον ὁ ἀπεσταλμένος.

— Παρέδωκε τὸ γράμμα;

— Ναί, μὰ ἦταν πολὺ ἀργά. Καθὼς ἐπλησίαζαν στὴ Μπουένα Βίστα, οἱ μαῦροὶ ἔκαμαν νὰ ξαναφύγουν. Τρεῖς μόνον τὸ κατώρθωσαν. Ἄλλους τοὺς ἐσκότωσαν, καὶ ἄλλους τοὺς ἐπληγῶσαν βαριά.

— Ἐμὰς τί θὰ μας κάμουν; ἠρώτησεν ὁ Ἀνδρῖκος.

— Περιμένουν νὰ φέξῃ, γιὰ... νὰ σὰς τελειώσουν.

— Δυστυχισμένη μου μάνα! ἐψιθύρισεν ὁ Ἀνδρῖκος, ὁ ὁποῖος, διὰ μίαν στιγμὴν, εὐρέθη μὲ τὸν νοῦν του εἰς τὴν Βρετανίαν, εἰς τὴν μικρὰν του καλύθην.

— Ὁ Μοραμπέ θυμᾶται τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ, ἐξηκολούθησεν ὁ μαῦρος. Τώρα θὰ κόψω τὰ σχοινιά σου. Σιγά-σιγά, χωρὶς νὰ σε καταλάβουν, νὰ σὺρθῆς κατὰ τὸ δάσος καὶ νὰ χωθῆς μέσα στὰ δένδρα.

— Καὶ ποῦ νὰ πάγω; ἐψιθύρισεν τὸ παιδί.

«Σκυλόφραγκοὶ! εἶπε...» (Σελ. 148, στ. γ')

— Νά, περπάτησε ἴσια πρὸς ἐκεῖνο τὸ δένδρον, ἀπεκρίθη ὁ μαῦρος, καὶ τοῦ εἰδεῖξε μὲ τὸ δάκτυλο ἓνα ὕψηλὸν δένδρον, φωτιζόμενον ἀπὸ τὴν τρέμουσαν λάμψιν τῆς πυρᾶς. Τράβα ἴσια-ἴσια, ὡς που νὰ φθάσῃς στὸ ποτάμι. Πάρε τὴν ἀκροποταμιά, καὶ θὰ σε βγάλῃ στὸ κτήμα τῶν ἄσπρων. Στάσου, μὴν κινηθῆς!

Συγχρόνως ἔκοπτε τὰ δεσμά τοῦ μικροῦ μούτσου.

— Μείνε ἀκόμη λίγη ὥρα ἀκίνητος, τοῦ εἶπε, μὴ σε καταλάβουν.

— Ἄμῃ ὁ κύριος Βιλλιέρ; ὁ Φλατάκ;

— Δεν μπορώ να τους σώσω.
 — Δεν φεύγω χωρίς αυτούς.
 — Κύτταξε πώς τους έχουν περι-
 κυλωμένους.
 — Μα ο κύριος Βιλλιέρ εξήγησε τη
 χάρη για σένα.
 — Άχ! δεν μπορώ να του κόμω
 τίποτε!

Πραγματικώς, ο κ. Βιλλιέρ και ο Φλα-
 τὰκ ἦσαν ξαπλωμένοι εἰς τὴν μέσην τοῦ
 φωτεινοῦ κύκλου, ποῦ ἐσημαίεζεν ἡ πυ-
 ρά. Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, τοὺς ἐφύλαξαν
 ἀπὸ δύο μαυροῖ, ὠπλισμένοι μετὰ σπαθί-
 και μετὰ μαχαίρια.

Ο Ἀνδρῖκος ἄρχισε νὰ κλαίῃ.
 — Θὰ μείνω μαζί τους! εἶπε.
 — Θὰ χαθῆς χωρίς νὰ τοὺς σώσῃς.
 Ο Ταπαὶ εἶπε πολὺ σκληρῶς.

— Ποῖος εἶνε ὁ Ταπαὶ;
 — Ο Μαλγάσης, ὁ ἀρχηγὸς μας.
 Ἀν ἤξερες τί ἐκάμα, θὰ μὲ σκότωνε στὴ
 στιγμή... Σε παρακαλῶ, φύγε!

Ἡ περιπετειώδης ζωὴ ποῦ ἐξῆυθεν ὁ
 Ἀδρῖκος τὴν ὕστερα, εἶχεν ἀναπτύξῃ
 τὸν νοῦν τοῦ, τὴν εὐφυΐαν τοῦ. Ἐσκέφθη,
 ὅτι ἂν κατώρθωνε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Μπου-
 ἑνα-Βίσταν, θὰ ἤμποροῦσεν ἴσως νὰ
 σταίῃ βόθησαν εἰς τοὺς φίλους τοῦ,
 καὶ ὅτι αὐτοὶ δὲν εἶχαν καμμίαν ἄλλην
 ἐλπίδα σωτηρίας.

— Λοιπὸν; τοῦ εἶπεν ὁ Μοραμπέ, ὁ
 ὁποῖος ἀνησυχῶσε διὰ τὴν αἰωπὴν τοῦ.
 — Θὰ φύγω, ἀπεκρίθη τὸ παιδί. Ο
 Θεὸς νὰ σοῦ το πληρώσῃ.

Τὴν στιγμήν ποῦ ὁ Ἀνδρῖκος ἤρχισε
 νὰ στέταται, πρὸς τὰ ὀπίσω, βόηθουμι-
 νος ἀπὸ τὸν Μοραμπέ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐ-
 τραβούσεν ἀπὸ τὰ πόδια, ἕνας μαῦρος
 ἔρριψε ξύλα εἰς τὴν φωτιάν. Καὶ ἡ
 φλόξ, ἡ ὁποία ἀνεπὶθῆσεν, ἐφώτισε τὸ
 μέρος ἅπου εὐρίσκειτο τὸ ναυτόπουλο.

— Στάσου, περίμενε, τοῦ εἶπε σιγᾶ
 ὁ σωτὴρ τοῦ, δὲν πρέπει νὰ σε ἰδοῦν.
 Ο Ἀνδρῖκος ἐμεινεν ἀκίνητος. Ἐνας
 φρουρὸς ἐσηκώθη κ' ἐκύτταξε πρὸς τὸ
 μέρος τοῦ. Ἐπειδὴ δὲν εἶδε τίποτε ὑ-
 ποκτον, ἐξανακάθησεν.

Ἡ καρδιά τοῦ Ἀνδρῖκου ἐπαλλε-
 δυνατά. Τώρα ποῦ ἐπῆρε τὴν ἀπόφασιν
 νὰ δραπέτευσῃ, κάθε στιγμή τοῦ ἐφαί-
 νετο χρόνος. Ἐτρεμν ὄχι διὰ τὸν ἑαυ-
 τὸν τοῦ, τὸ γενναῖον ναυτόπουλο, ἀλλὰ
 διὰ τοὺς φίλους τοῦ.

Ο Μοραμπέ τοῦ ἔδωκε μερικὰς ὁδη-
 γίας περὶ τοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον ἐπρε-
 πε νὰκολουθήσῃ, καὶ περὶ τῶν κυριωτέ-
 ρων ἐμποδίων, τὰ ὁποῖα ἐπρεπε νὰ ὑπερ-
 νικήσῃ.

— Ἐλα μαζί μου, τοῦ εἶπεν ὁ Ἀν-
 δρῖκος.

— Ο Τοπαὶ θὰ ἔβλεπεν ὅτι ἐγὼ σ'
 ἔσωσα, καὶ θὰ μ' ἐσκότωνε.

— Μα νὰ μείνῃς εἰς τὸ κτήμα.
 — Θὰ με παραδίδω στὸν ἀφέντη μου
 καὶ θὰ μ' ἐσκότωνε ἀπὸ τὸ ξύλο.

— Μα γιατί τοῦ ἐφυγες;
 — Ἐπῆγε νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδί μου.
 Αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν ἐβάσταξα, καὶ τὸν
 ἐπλήγωσα μετὰ τὸ μαχαίρι μου. Δὲν θὰ
 με συχωρῆσῃ ποτέ! Ἄ, νά, ἡ
 φλόγα ἐσβυσε... Δὲν θὰ σε ἰδοῦν!
 Εἶνε καιρὸς... φύγε!

Ο Ἀνδρῖκος ἔδραξεν τὸ χερί τοῦ μαῦ-
 ρου καὶ τοῦ το ἐσφιξε δυνατά.

Πῶς νὰ σας περιγράψω τὸν τρόμον,
 τὴν ἀγωνίαν, ποῦ ἐδοκίμασε τὸ δυστυ-
 χισμένον παιδί, ἕως νὰ φθάσῃ εἰς τὸ
 δάσος! Εἰς κάθε κίνημα τῶν μαῦρων,
 ἐφαντάζετο ὅτι θὰ ἐσηκόνοντο νὰ τον
 κυνηγήσουν. Τὴν στιγμήν μάλιστα ποῦ
 ἐφθασε εἰς τὰ πρῶτα δένδρα, ἕνας μαῦρος
 ἐσηκώθη ἐξαφνα καὶ διηυθύνθη πρὸς
 αὐτόν.

Τὸ αἷμα τοῦ Ἀνδρῖκου ἐπάγῳσεν εἰς
 τὰς φλέβας τοῦ. Ἐνόμισεν ὅτι πάει πιά,
 ἐχάθη.

— Θεέ μου! λύτρωτέ με! ἐπιθύ-
 ρισιν.

Ο μαῦρος ἄλλαξεν ἐξαφνα διεύθυν-
 σιν. Καὶ ὁ Ἀνδρῖκος τὸν εἶδε νὰ ζητῇ
 καπνὸν ἀπὸ ἕνα σούτροπον.

Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, ὁ Ἀνδρῖκος
 εἶχε χωθῆ εἰς τὸ δάσος καὶ ἐφυγε,
 συρόμενος μετὰ μεγάλας προφυλάξεις.
 Κάθε τρίμιμον φθλῶν τὸν ἔκαμνε νάνα-
 τριχάζῃ. Ἀλλὰ ἐξκολοῦθουσε τὸν δρό-
 μον τοῦ με θάρρος. Μετ' ὀλίγον ἠμπο-
 ρῆσε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ περιπατήσῃ.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο εὐκολον νὰ προχωρῇ
 μέσα εἰς τοὺς πυκνοὺς καὶ ἀγκυλωτοὺς
 ἐκείνους θάμνους. Τὰ χεῖρια τοῦ, τὰ πό-
 δια τοῦ καὶ τὸ πρόσωπόν τοῦ αἰμάτω-
 σαν... Ἐπιτέλους εὐρήκε μίαν σὺ ρ μ ἡ,
 ἕνα στενὸ μονοπάτι, σχηματισμένον ἀπὸ
 τὸ πέρασμα τῶν ζώων, ποῦ ἐπήγμιαν
 νὰ πιοῦν εἰς τὸ ποτάμι. Τὸ ἠκολούθη-
 σε, περιπατῶν μετὰ τέσσαρα, ὡς πί-
 θηκος. Καὶ μετὰ μίαν ὥραν περίπου,
 ἐφθασεν εἰς τὸ ποτάμι. Τότε, γονατίσας,
 ὁ Ἀνδρῖκος εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν ποῦ
 τὸν ἔσωσεν. Ἐπειτα ἐπῆρε τὴν ἀκροπο-
 ταμίαν, τρέχων μετὰ ὄλην τὴν ταχύτητα
 τῶν ποδῶν τοῦ, διότι ἐφοβεῖτο μὴ τον
 ξαναπιάσουν οἱ μαῦροι.

Δύσκολον πρᾶγμα διὰ παιδί αὐτῆς τῆς
 ἡλικίας, νὰ διατρέξῃ διάστημα πολλῶν
 λευγῶν, μετὰ τόσοσους κινδύνους καὶ μετὰ
 τόσα ἐμπόδια. Δὲν εἶχεν οὔτε ὄπλα, οὔτε
 τρόφιμα. Ο τὸπος τοῦ ἦτο ἀγνωστος,
 καὶ κάθε τὸσον τὸν ἐστομακτοῖσαν ἀδια-
 πέραστα ἀγκάθια, καὶ βάλτοι ποῦ τον
 ἀνάγκαζαν νὰ κάμνῃ τὸν γύρον.

Καταπεινασμένος καὶ κατακουρασμένος
 ἀπὸ τὴν χθεσινήν πορείαν, ὁ Ἀνδρῖκος
 ἐπροχωροῦσε μετὰ κόπον ἀπερίγραπτον.
 Χίλιες φορές τοῦ ἤλεθε νὰ ξαπλωθῆ κα-
 ταγῆς καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ διὰ νάποθάνῃ,
 ἀπὸ τὴν κόπασιν, τὴν πείναν καὶ τὴν
 ἀγωνίαν. Ἀλλ' ὅταν ἐσυλλογίζετο τὴν
 μητέρα τον καὶ τοὺς φίλους του, αἰμα-

λώτους τῶν μαῦρων, ἐπερνε πάλι θάρρος
 καὶ δύναμιν. Ἐσηκόνετο στενάζων καὶ
 ἐξηκολούθει τὸν δρόμον τοῦ. Εὐτυχῶς
 δι' αὐτόν, ἀργότερα ἐβγήκε καὶ τὸ φεγγά-
 ρι, καὶ ὁ δρόμος τοῦ ἐφωτίσθη.

[Ἐπεται συνέχεια] ΦΟΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
 [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Vigny.]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Διδασκάλισσα: — Παιδιά, τεύρετε πόσα
 κόκκαλα ἔχει τὸ σῶμά σας; Διακόσια ὀκτώ.
 Ἡ Τίνα (ζωηρῶς): — Τότε ἐγὼ ἔχω διακό-
 σια ἑννέα.
 Ἡ Διδασκάλισσα: — Γιατί;
 Ἡ Τίνα: — Γιατί χθὲς κατάκτα ἕνα κόκκαλο
 ψαριοῦ!

Τὸ Λουλουδί τῆς Καρδίως λέγει πρὸς τὸν
 Χωλὸν Διάβολον:
 — Δέος τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ σχοινοῦ εἰς τὸ
 ἀπέναντι μέρος.
 Καὶ ὁ Χωλὸς Διάβολος:
 — Μα δὲν ἔχει ἄλλη ἄκρην. Δὲν θυμᾶσαι ποῦ
 τὴν ἐκόφημε χθὲς γιατί ἐσάπισε;

Ὁ Γραμμομυτικὸς ἔρχεται ἀπὸ τὸ κυνήγι,
 ὡς συνήθως κενός.
 Νιαγάρας: — Ἐ, εἶδες τουλάχιστον τί-
 ποτε;
 Γραμμομυτικὸς: — Εἶδα ἕνα λαγὼν πε-
 λωρῶ κ' ἔτρεχε.
 Νιαγάρας: — Χμ! καὶ αὐτός, βλέπων σε,
 θὰ εἶπε τὸ ἴδιο.

Ἀεροναυτοπούλα: — Φοβοῦμαι μήπως ἀπο-
 τύχῃ ἡ ἐκδρομή, γιατί τὸ βαρομετρὸν δείχνει
 βροχή.
 Σοφία-Μοῦρλια: — Μπᾶ! καὶ δὲν το γυρ-
 νᾶμε πρὸς τὴν καλοκαιρίαν;
 Ἐστία ὑπο τοῦ Σιέρ-Λι-Φαλιῶς.

Ἐκείνος μικροῦ ὑναῶ:
 — Τί καλὰ θὰ περνοῦσα εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη,
 ποῦ ἡ νύκτα διαρκεῖ ἕξ ἡμέρας!
 Ἐστία ὑπο τοῦ Κερῶν Κερῶν

Τυπώνεται ὀλονὲν καὶ θὰ ἐκδοθῇ
 λίαν προσεχῶς:

ἡ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ
τῶν ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ,
 ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Παιδαγωγός).

Κομφότατος τόμος, ἀπαράλλακτος
 μετὰ τὸν πρῶτον, περιέχων νέα ὠ-
 ραιότατα διηγήματα.

ΤΙΜΑΤΑ ΦΡ. 3

Παραγγεῖλαι, συνοδευόμεναι ὑπὸ
 τοῦ ἀντιτύπου, δεκταὶ ἀπὸ τοῦδε εἰς
 τὸ Γραφεῖόν μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕΤΑΞΕΥ πολλῶν ἄλλων χαριτωμένων, ἡ
 Ζωηρὰ Φλόξ μοῦ γράφει καὶ τὰ ἑξῆς: « Πρὸ
 ἡμερῶν ἔλαβα τὸς τετράδιον Μ. Μυστικῶν ἀπὸ
 τοῦ... (ἔγραφε τὸνομα, ἀλλὰ ἐγὼ τὸ παρα-
 λέγω). Καὶ ἔβρισε: « τί ἐπάθες με αὐτὸ;
 Δὲν θὰ σοῦ δημοσιεύσω καμμίαν, ἀπὸ σὸσον
 μὴ ἐναθεμοστέω τὰς αὐτάς. Ἄν τὰς ἐξε-
 χωρίσεις τουλάχιστον! — Τὰ ἴδια ἀπαντῶ πρὸς
 τὸ Λευκὸν Κρίνον καὶ πρὸς δλους ὅσοι παρα-
 πονεῖται διὰ δὲν ἀπαντῶ ἀμέσως εἰς τὰς ἐπι-
 στολάς των.

Πολλοὶ μοῦ γράφουν ὑπὲρ τῆς προτάσεως
 τοῦ Τυδώε καὶ με βεβαιῶνουν διὰ προμυθῶσαν
 ὅτι ὑπέγραψαν αὐτὴν ἑναφορᾶ, — ἡ Σπίθα-
 Τίνα μάλιστα μετὰ τὰ δύο χεῖρια. — Ἀλλὰ νομι-
 ζῶ, διὰ πρᾶγμα ποῦ δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ,
 εἶνε περιττὸν νὰ κάμνωμεν λόγον περισσοτέρου.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δε-
 χομαι μετὰ χάριτος εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου
 καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοῦ: νέους μου
 φίλους: Κόκκινον Ἀγρὸν (Μ. Γ. Ι. ἀπὸ τὸ τρα-
 γικὸν ποῦ προτίεινε, ἐπιτροπία αὐτὸ τὸ φαί-
 ῆροπον μου ἀρέσει ἡ φαῖροτης, ἡ χαρὴ, καὶ
 ὑποθετῶ διὰ ἀρέσει εἰς δια τὰ παιδιά ἡ ἐπι-
 στολὴ σου με κατενοουάσε καὶ βέβαια, ὁ υἱὸς
 ἐνὸς ἐσθίου ἀνδρός, δὲν ἤμποροῦσε νὰ γράφῃ
 διαφορετικᾶ. Ἐπερῆσαν Στρατιωτῆν (Π. Α. Ι. αὐτὸ
 μόνον ἦτον ἐλεύθερον) δύο ἐπὶ
 συνδρομητῆς μου, καὶ τώρα μόνον μοῦ γράφει;
 προσπαθῆτε λοιπὸν νὰ με ἀποζημιώσῃς. Προβ-
 ριον τῆς Μοραμπασίας (Κ. Ρ. βεβαίως αὐτὸ
 θὰ προτιμᾶς) καὶ Ἐλατον τοῦ Ἀγρον (Β. Α. Κ. αὐτὸ
 εἰδέτε, χάριτην τῶν Ἀύσεων σοῦ ἔ-
 στείλα.

Ἀσπασμὸ Πληροφορίας: ὁ Ἐπερῆ-
 φανος Ἰσπεδὸς χαιρετᾶ τὸν Κερῶν Εὐμῆν
 καὶ τὸν συγγενεὶς διὰ τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ θελοῦ
 του — ἡ Ἀσημονημένη χαιρετᾶ τὸν Κουασι-
 μῶδον καὶ Ζησεὶ τὰρχικᾶ του, διότι νομίζει διὰ
 τὸν γνωρίζῃ καὶ φιλεῖ γλυκὰ τὴν Λατρίδα
 τοῦ Ὁραίου. — τὸ Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον
 ἀσπάζεται τοὺς Διαδόλους: Χωλὸν, Ἐσπερινὸν
 καὶ Διαβαλλῆ, τοῦ Πετραίου τοῦς πληροφοροῦ
 δὲ διὰ εἶδεν ἕνα διὰθλον εἰς τὸν ὕπνον τοῦ
 καὶ δὲν ἤξευρε ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἦτο, διὰ
 νὰ του ἀναποδοσῇ τὴν ἐπισκεψίν. — ὁ Πρί-
 γυψ τῆς Μαγνητίας εὐχεται εἰς τὸν ἀγαπῶ-
 τὸν Κρόταλον χρόνια πολλὰ διὰ τὴν ἐορτὴν
 του. — ἡ Ἀρσούλα τῆς Ὀσσης πληροφορεῖ
 τοὺς φίλους μου διὰ: ὀνομάζεται Ροδοπὴ Γ.
 Ροδοπούλου καὶ πρὸ πολλοῦ ἤλεσε ψευδώνυ-
 μον. — τὸ Σπῆλαιον Δοξαταζῆ ζητεῖ τὸ ὄ-
 νομα τοῦ Κεραλάθρου — τὸ Λουλουδί τῆς
 Καρδίως δεχεται τὴν ὑπο τοῦ Κλάδου Ἐλαίας
 προσάθεισαν ἄλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπι-
 στολὴν του. — ἡ Ἄδρα τῆς Κερκυρας ζητεῖ
 ἄλληλογραφίαν μετὰ τὴν Ζουλέικαν, πληροφορεῖ
 δὲ τὴν Μυστηριώδη Φωλὸν διὰ ἔβρισε τὸνομά
 της καὶ βέβαιε στολῆμα. — ὁ Βοσκὸς τῆς Ρο-
 δῆς ἐρωτᾶ τὴν Ναυστοῦσαν τῆς Ἀνδρου,
 τὴν ὁποῖαν γνωρίζε τρωστικῶς, ἂν θὰ ταξεί-
 δεύσῃ τὸ θέρος μετὰ ἀμυγκάλιον Μεσέλας.
 — ὁ Ἄγγελος τῆς Χαρῆς συγχαίρει τὴν Κί-
 τρινὴν Μάσκαν διὰ τὸ ὄραϊον τετράδιον τῶν
 Μ. Μυστικῶν, καὶ τὴν ἐρωτᾶ πὸς παρῆ με

Ἀκτὴ τῶν Σπετσῶν, ὁ κ. Παπαδόπουλος
 μ' ἐπεφορῆσε νὰ σοῦ διαβιβάσω τὰς θερμῶ-
 τάτας του εὐχαριστίας. Δὲν θέλω νὰ σε προ-
 τρέψω νὰ κάμῃς αὐτὸ ποῦ ἐσκέφθης, ἀλλ'
 νὰ τὴν λέβῃ ὑπ' ὄψει τοῦ ὄχι. Ὅσοι δὲ ποτε,
 ὀρεῖλαι νὰ σημειώσω ἰδῶ διὰ τὴν ἐπιστολὴν σου
 ἐλήρη πρὶν δημοσιεύσῃ ἡ τοῦ Τυδώε.

Τὰς ἐπιστολάς σου λαμβάνω τακτικᾶ, Σανθὲ
 Βοσκέ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπομονήν, διότι
 δὲν ἀπαντῶ ἀμέσως. — καὶ εἶπα πολλάκις τοὺς
 λόγους. Εἶδᾶ, διὰ ἐφειθής μὴν ἐχθρῆ μίαν ἐ-
 πιστολὴν σου καὶ τὴν ἐκάνογραφες, ἡ ἄλλον
 εἰς τὴν νέαν σου προσέθεσες καὶ τὰς παλαιὰς
 πληροφορίας. Καὶ ἔβρισε: « τί ἐπάθες με αὐτὸ;
 Δὲν θὰ σοῦ δημοσιεύσω καμμίαν, ἀπὸ σὸσον
 μὴ ἐναθεμοστέω τὰς αὐτάς. Ἄν τὰς ἐξε-
 χωρίσεις τουλάχιστον! — Τὰ ἴδια ἀπαντῶ πρὸς
 τὸ Λευκὸν Κρίνον καὶ πρὸς δλους ὅσοι παρα-
 πονεῖται διὰ δὲν ἀπαντῶ ἀμέσως εἰς τὰς ἐπι-
 στολάς των.

Πολλοὶ μοῦ γράφουν ὑπὲρ τῆς προτάσεως
 τοῦ Τυδώε καὶ με βεβαιῶνουν διὰ προμυθῶσαν
 ὅτι ὑπέγραψαν αὐτὴν ἑναφορᾶ, — ἡ Σπίθα-
 Τίνα μάλιστα μετὰ τὰ δύο χεῖρια. — Ἀλλὰ νομι-
 ζῶ, διὰ πρᾶγμα ποῦ δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ,
 εἶνε περιττὸν νὰ κάμνωμεν λόγον περισσοτέρου.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δε-
 χομαι μετὰ χάριτος εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου
 καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοῦ: νέους μου
 φίλους: Κόκκινον Ἀγρὸν (Μ. Γ. Ι. ἀπὸ τὸ τρα-
 γικὸν ποῦ προτίεινε, ἐπιτροπία αὐτὸ τὸ φαί-
 ῆροπον μου ἀρέσει ἡ φαῖροτης, ἡ χαρὴ, καὶ
 ὑποθετῶ διὰ ἀρέσει εἰς δια τὰ παιδιά ἡ ἐπι-
 στολὴ σου με κατενοουάσε καὶ βέβαια, ὁ υἱὸς
 ἐνὸς ἐσθίου ἀνδρός, δὲν ἤμποροῦσε νὰ γράφῃ
 διαφορετικᾶ. Ἐπερῆσαν Στρατιωτῆν (Π. Α. Ι. αὐτὸ
 μόνον ἦτον ἐλεύθερον) δύο ἐπὶ
 συνδρομητῆς μου, καὶ τώρα μόνον μοῦ γράφει;
 προσπαθῆτε λοιπὸν νὰ με ἀποζημιώσῃς. Προβ-
 ριον τῆς Μοραμπασίας (Κ. Ρ. βεβαίως αὐτὸ
 θὰ προτιμᾶς) καὶ Ἐλατον τοῦ Ἀγρον (Β. Α. Κ. αὐτὸ
 εἰδέτε, χάριτην τῶν Ἀύσεων σοῦ ἔ-
 στείλα.

Ἀσπασμὸ Πληροφορίας: ὁ Ἐπερῆ-
 φανος Ἰσπεδὸς χαιρετᾶ τὸν Κερῶν Εὐμῆν
 καὶ τὸν συγγενεὶς διὰ τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ θελοῦ
 του — ἡ Ἀσημονημένη χαιρετᾶ τὸν Κουασι-
 μῶδον καὶ Ζησεὶ τὰρχικᾶ του, διότι νομίζει διὰ
 τὸν γνωρίζῃ καὶ φιλεῖ γλυκὰ τὴν Λατρίδα
 τοῦ Ὁραίου. — τὸ Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον
 ἀσπάζεται τοὺς Διαδόλους: Χωλὸν, Ἐσπερινὸν
 καὶ Διαβαλλῆ, τοῦ Πετραίου τοῦς πληροφοροῦ
 δὲ διὰ εἶδεν ἕνα διὰθλον εἰς τὸν ὕπνον τοῦ
 καὶ δὲν ἤξευρε ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἦτο, διὰ
 νὰ του ἀναποδοσῇ τὴν ἐπισκεψίν. — ὁ Πρί-
 γυψ τῆς Μαγνητίας εὐχεται εἰς τὸν ἀγαπῶ-
 τὸν Κρόταλον χρόνια πολλὰ διὰ τὴν ἐορτὴν
 του. — ἡ Ἀρσούλα τῆς Ὀσσης πληροφορεῖ
 τοὺς φίλους μου διὰ: ὀνομάζεται Ροδοπὴ Γ.
 Ροδοπούλου καὶ πρὸ πολλοῦ ἤλεσε ψευδώνυ-
 μον. — τὸ Σπῆλαιον Δοξαταζῆ ζητεῖ τὸ ὄ-
 νομα τοῦ Κεραλάθρου — τὸ Λουλουδί τῆς
 Καρδίως δεχεται τὴν ὑπο τοῦ Κλάδου Ἐλαίας
 προσάθεισαν ἄλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπι-
 στολὴν του. — ἡ Ἄδρα τῆς Κερκυρας ζητεῖ
 ἄλληλογραφίαν μετὰ τὴν Ζουλέικαν, πληροφορεῖ
 δὲ τὴν Μυστηριώδη Φωλὸν διὰ ἔβρισε τὸνομά
 της καὶ βέβαιε στολῆμα. — ὁ Βοσκὸς τῆς Ρο-
 δῆς ἐρωτᾶ τὴν Ναυστοῦσαν τῆς Ἀνδρου,
 τὴν ὁποῖαν γνωρίζε τρωστικῶς, ἂν θὰ ταξεί-
 δεύσῃ τὸ θέρος μετὰ ἀμυγκάλιον Μεσέλας.
 — ὁ Ἄγγελος τῆς Χαρῆς συγχαίρει τὴν Κί-
 τρινὴν Μάσκαν διὰ τὸ ὄραϊον τετράδιον τῶν
 Μ. Μυστικῶν, καὶ τὴν ἐρωτᾶ πὸς παρῆ με

τὴν φίλην τῆς Β. — ἡ Λάτρις τοῦ Ὁραίου
 ἀσπάζεται τὴν Ἀσημονημένην καὶ μετὰ ἕνα
 μήνα θὰ τῆς γράφῃ. — ὁ Ἀλέξανδρος Χαρί-
 τος ἐπιθυμῶ νὰ γνωρισθῇ μετὰ τὸν Βράχον τῆς
 Νεραμπατόσας δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν.
 — ὁ Γραμμομυτικὸς παρακαλεῖ τὴν Τζι-
 ζάντζουσαν νὰ του φανερώσῃ εἰ δυνατόν τὰρ-
 χικᾶ τῆς δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, καὶ
 χαιρετᾶ τὸν Ἀριστέα — ὁ Ἰσπότης τοῦ Με-
 σοαῖνος ζητεῖ τὰ δνύματα τοῦ Σπληνοῦ Βρά-
 χου καὶ τῆς Κωπηλάτιδος Κίθρου δι' ἀνταλ-
 λαγῆς Μ. Μυστικῶν. — ἡ Κάκια ἐρωτᾶ τὸ
 πρῶτον Λουλουδί τῆς Καρδίως ἂν ἔχῃ ἔτοιμον
 ἄλλο ψευδώνυμον, εἰς περίστασιν ποῦ ἐνοη-
 σου πολλοὶ τὸ τωρῶν τον, ὡς τὸ ἐνοησεν
 αὐτὴ, καὶ εἰ τῆς ὑπόσχεται νὰ του το εἶπῃ,
 ἡ ἄλλον νὰ μὴ του το εἶπῃ. — ἡ Μεγαλο-
 πρεπὴς Φώσις ζητεῖ τὰρχικᾶ καὶ τὴν διαιμονή-
 τῆς Ἀνελεῖστος Χαρῆς — τὸ Ὀνειρον Θε-
 μιτῆς Νοκτὸς ἀντιχαίρετᾶ τὸν Ἰσπότην τοῦ
 Μεσοαῖνος καὶ ζητεῖ τὴν διαμονὴν του — τὸ
 Λευκὸν Κρίνον ἀντιχαίρετᾶ τὴν Ἀρσούσαν
 τοῦ Τυμφορητοῦ καὶ τὴν ἐρωτᾶ πὸς ἀγαίνει
 τὸ μανδολίνον; παρακαλεῖ δὲ τὴν Βασιλίαν
 νὰ τῆς στείλῃ, ἂν εἶνε εὐκολον, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ
 ἰουκόνυμα. — ἡ Διονυσία Πηρὴ ἀσπάζεται
 τὴν Δάλιαν καὶ τὴν εὐχαριστεῖ διὰ τὴν ἀνα-
 κλάψην τοῦ ὀνόματός της; χαιρετᾶ δὲ τὸν Βο-
 σκὸν τῆς Ροδοπῆς, καὶ πὸς ἐσκέφθη τὴν
 Κυπαρισσίαν; — ἡ Θεοτῆ Βροχὴ ἀντιχαίρετᾶ
 τὸν Σιδ, καὶ συνιστᾷ εἰς τὴν Ζημιόγαταν νὰ
 μὴ εἶνε Δεσποινὴς Ἀδᾶν-Νετροῦρ — ἡ Κε-
 λαϊδιότρα εὐχεται χρόνια πολλὰ εἰς τὸ Μολδὸν
 Λαδὲ διὰ τὴν ἐορτὴν του. — ἡ Μυστηριώδης
 Φώσις ἀσπάζεται τὸ Νερατζεζικὸν τῆς Ἀνδρου,
 καὶ πολὺ ἠρόρησε διότι δὲν τ

οιωνός — ὁ Καμητής τῆς Χίου με τὴν Ὁρεάδα τῆς Χίου, Ἀθήνητον Ἑλληνα, Βί-
 παρα Οὐγγὺ καὶ Γλυκολάου Ὀρον — ἡ
 Κωπηλάτης Κούβου με τὸν Σαρθὸν Βοσκόν,
 Ἄετον τῆς Ἑρήμου, Πέγγον Ἀϊράλ, Νε-
 ρόν Ἠθοποιὸν καὶ Ὁρεάδα τῆς Χίου — ἡ
 Λεοντοῖς Πηγή με τὸν Ἀστέρα τῆς Ἀνα-
 τολῆς, Μεσολογγιτάκι, Ἀεροναυτοπόδλαν
 καὶ Ὀλυμπον — ἡ Ἄετρος τοῦ Ὁραίου με τὸ
 Ἐθνογον Ἄρθος, Φιλόμουσον Νεάνιδα, Λι-
 ακίην Πανσέληνον, Κινελαμιὰν καὶ Ρομα-
 ντικὴν Καρδίαν — ἡ Ζωηρὰ Φλὸς με τὴν
 Ζαππίδα, Μόνουον καὶ Πρίγκιπα τῶν Ἀ-
 θηνῶν — ὁ Σαρθὸς Βοσκός με τὸ Σερπα-
 τέν, Δεσφὸν Κόβου καὶ Ἄρθος Ἑλλίδος —
 ἡ Κάκια με τὴν Ζαππίδα, Ἀγγελον τῆς
 Ἀγάσης, Σίδ, Κωπηλάτιδα Κούβου καὶ
 Ναυτοπόδλαν τῆς Ἀθῆνῶν — ἡ Ἀκχὴ τῶν
 Σπετσῶν με τὸ Ἄρθος τοῦ Μαίου, Ἐμερῶλ-
 δαν, Ταγγαρέλλαν, Κινελαμιὰν καὶ Ζαπ-
 πίδα — ὁ Ἰαπίδης τοῦ Μεσαίνου με τὸ
 Ἄλοος τῆς Κηρύσιας, Ἄετον τῆς Ἑρήμου,
 Φάναν-λουλαν, Ἄγγδ Περιστεράκι καὶ Γε-
 αμισομυτάκιον — ὁ Ἀγγέλος τῆς Χαράς με
 τὸν Πρίγκιπα τῶν Ἀθῆνῶν, Χαλδὸν Διάβο-
 λον, Νύμφην τοῦ Σηκουάνα καὶ Διαβολο-
 γιστῶν — ἡ Ἄδρα τῆς Κερκυρας με τὸν Ἀν-
 τόνουον, Μικρὸν Βιολιστὴν καὶ Πρίγκιπα
 τῶν Ἀθῆνῶν — ἡ Ροδία Κυρηναίς με τὴν
 Κυρηναίδα Ἄρεμιν καὶ Ρομαντικὸν Κυρη-
 γόν.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν ἐμ-
 ποσιέονται νέαι προτάσεις· περὶ ἀνταλλαγῆς
 Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶ-
 τα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ δευτερεύοντα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλδικο στέλλει ἡ Διά-
 λασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Κάκια τῆς Μυκόν-
 νου (ὡραία τὰ Παιδικὰ Πνεύματα!) Σεληγο-
 φώτιστον Νύκτα (ἔστειλε) χάρις ποῦ ἔγινε
 καλὰ!) Ἀρτανιὸν (ἔστειλε) εὐχαριστήριον εἰς
 μοῦ γράφεις, καὶ λυποῦμαι διότι αἱ ἀσχολίαι
 σου σὲ ἠγάγκασαν νὰ διακόψῃς τὴν ἀλληλο-
 γραφίαν! Μικρὸν Καλλιτέχνηδα (ἔστειλε)
 καὶ εἰς τὸ εἶχες τὰς λύσεις σου νὰ τὰς γράφῃς
 εἰς αὐτὸ τὸ χαρτί· τὸ εἶγγραμμα εἰμπορεῖ νὰ το
 στείλῃς ἄμεσως!) Πρίγκιπα τῆς Μαργησιας
 (δὲν ἐνόησε λοιπὸν τὴ συνείδη; τὸ διὰ τὸν Φά-
 ρον τῆς Μυκόνου τετράδιόν σου δὲν ἐλάει,
 ὅπως δὲν ἐλάει αὐτὸ τῆς Τσουχέρας· παρί-
 πησαν καὶ τὰ δύο εἰς τὸ ταχυδρομείον.) Ροδό-
 κτην Ροδοπούλου (ἔχει καλῶς!) Δάκρον τῆς
 Δουραχίας, Χειμωνιάτικον Ἠλίον (ἔστειλε)
 αἱ λύσεις σου φθάνου ἐγκαιρῶς!) Σπηλιεῖον
 Δοξανατῆρ, Σειτενεμένην Σιτσιπίδα (πε-
 ρισσότερον γράμμα σου!) Αὐλοῦδα τῆς Καρδίας
 [Ε] διὰ τὸ εὐμορφον παιητάκι· νομίζεις δὲ
 δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐρωτήσῃς καλεῖ; διὰ τὸν Διαι-
 νιστὸν τῆς Ρακινῆς; ἂν ἐρωτᾷ διὰ τὴν ἀδελ-
 φὴν του;.) Ἀσπίδα τῆς Ἀθῆνῶν (εἰς ἐμὲ
 μοῦ ἤρσαν αὐτὰ αἱ ἀπάντησεις τοῦ Σίρ-
 Φαλονά!) Ἄδραν τῆς Κερκυρας (δὲν εἶχε
 αὐτός· ἀλλ' ἂν εἰς κατὰ ἐπιστολὴν σου βάλῃς
 ἀπὸ 10 ψευδώνυμα, φυσικὰ εἰς τὸ τέλος διὰ το
 εὐρῆς ὥστε μὴ περιμένῃς ἀλλήν φράσιν ἀπάν-
 τησιν εἰς παρομοίαν ἐρωτήσῃν θὰ εἶχε γούστο
 ἂν το εὐρίσκει με τὴν πρώτην!) Βοσκὸν τῆς
 Ροδίας [ἔχει ὑπομονὴν] Κερδῶν Ἐριμῆν
 [σὲ συγχάρω διὰ τοῦ ἀρραβῶνα τοῦ θεοῦ σου
 ὠραίων τὸ σχέδιόν σου διὰ τὸ Σῆμα· ἀλλ' ἀπὸ
 σχέδια, ὅσα θέλεις!] Ἀγγελον τῆς Χαράς
 (δὲν ἐνόησάμεν τί ἦσαν τὰ προηγουμένα Π.
 Πνεύματα καὶ διὰ τὴν δὲν ἐδημοσίευσαν αὐτὰ
 ὅμως ποῦ μοῦ στέλλεις σήμερα, εἶνε δὲ γινώσκῃς
 καὶ πολλὰκις δημόσιευμένα· βλέπει λοιπὸν, οἱ
 μολονοὶ ἤθελα καὶ νὰ σ' εὐχαριστήσω, δὲν
 εἰμπορῶ) Ἄετρον τοῦ Ὁραίου (ἀπὸ ἧσαν
 ἀσθενῆς, δὲν περῆσαι) Ἰαπίδην τοῦ Μεσαί-
 νου, πολλὴ εὐχαριστίας; διὰ δευτὸν εἰς τὸ κύ-
 κλον μας καὶ τὰ δέλωρα σου· ἐλπίζω δὲ μάγα-
 πούν κ' ἐκείνα δσον σὺ.) Κάκια (εἶνε συνδρο-

μῆρια· ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμόν τῆς δὲν εἰμπορῶ
 νὰ σοῦ το εἶπω) Ἀρέλιοντον Σαρῶν (ἡ μὴ
 πτωχὴ, ἡ ἄλλη εὐλογησῆ, κ' ἔτσι ἐμεινὸς χω-
 ρὴν ἐσπῆσθαι· μὴ ἀπὸ πικρῆς θύρας, διότι
 ἀργότερα εἰμπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ· πάντοτε εἶνε
 καίριος!) Δουροτάδα Πηγή (ναί· οἶτος μάλιστα
 θὰ γίνωον δὴν Κυριακὰ!) Ἐθρομὴν Βροχίην
 (ἔγινε καλὰ; αὐτὸ εἶνε τὸ κυριώτερον· ἔχεις
 κερὴν γὰρ διςκεδᾷσαι;) Παιδικὴν Χαράν
 ([Ε] διὰ τὴν ἀριστοτέτην ἐπιστολήν, τὴν πλήρη
 φιλοπατρία;) Νεράδιον τῶν Σπετσῶν (ἔχει
 ἡ προτείνασα ἀλληλογραφίαν εἶνε κορίτσι, δι-
 σοφικὴ δὲν θὰ ἐδραμοῦντο ἢ πρότασις· εἶδε
 δὲ ἀπάντησιν καὶ εἰς τὴν προηγουμένην ἐπι-
 στολήν σου) Κελαδίστραν (ναί) Γλυκοῦσαν
 Ἀδρῆν (καὶ ἡ εἰς πύξινθην μακροθὸν καλορ-
 ρίξιο καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ νέον Ἐργα-
 στήριον· ἀλλ' ὑπάρχει ἀριβολία διὰ με τοσού-
 τος ἐκινωσάτους διειδυτῆς θὰ ἐπιτύχῃ λαμ-
 πρῆ;) Διαρχατικὴν Καρδίαν (ἔστειλε) πολὺ
 μοῦ ἄρετε, εἰς ἐπιστολή σου ὁ περὶ σὺ μ' ἔ-
 ρωτᾷ, εἶνε συνδρομητής, ἀλλὰ τίποτε περισ-
 σότερον δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἶπω) Ἐφροσι-
 κὴν Μαργαρίταν καὶ Ἐφροσὴν Κόρην (μὴ
 μαγάλην μοι χάρις! ἐμὴ ἀπὸ τῆς ἐπιστολῆν
 τοῦ μπαμπᾶ εἰς εἶσο καλλίτερα· τὰρα βέβαια
 εἶσο ἐντέλεις καλῶς, τὸ εὐχόμαι ἀπὸ καρδίας
 καὶ ἄνυπονοῦν νὰ μὴ γράψῃς μόναι σας!)
 Μυστηριώδη Φύσιν (βλέπω δὲ ἐπαθεῖς καὶ σὺ
 ὅ,τι ὁ Σαρθὸς Βοσκός αὐτὰ παθαίνουσι οἱ ἀ-
 νοτόμονοι!) Ἰδεώδες Κουκλάκι, Πέγγον
 Ἄϊραλ (ἔχει καλῶς;) Νηρηίδα τῶν Δασῶν
 κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 30
 Ἀπριλίου θιπαυήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Ἰουνίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, καὶ τοῦ σκοποῦ δὲν νὰ γράφωσι
 τὰς λύσεις, τὰς οἱ διαγραμμοῦνται, πωλεῖται ἐν
 τῷ Γραφείῳ μας εἰς φράξιλλου, ὅν ἴσαστες
 παρὶ τῆς 20 φράξιν καὶ κερματίου φρ. 4.

236. Συλλαβογράφος
 Μόνον οὐδ' ἀπ' τ' Ἐφα-βῆτα
 Ἐνωθήκαμε μαζί
 Καὶ τὸ δῶν, εἶλε λῦτα,
 ὅτι το βροῖς στὸν Ἡρακλῆ.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ δῶν-μὲ.

237. Στοιχειογράφος.
 Εἶμαι νῆτος τῆς Τουρκίας,
 Ὅπως ἔχω ἂν ἀπρίσις,
 Ἦν κεφάλι μου ἂν κίφης,
 Καὶ ἂν με δένυσσῆς,
 Καὶ εἰς πόλεως κ' εἰς χωρία
 Ἀσφαλῶς θὰ μὴ κινδυνεύης.
 Ἐστὴν ὑπὸ Διονυσίου II. Ἀμοσῶν.

237. Μεταγραμματισμός.
 Βγάλε ω καὶ βγάλε ο,
 Βγάλε φ καὶ βγάλε σ,
 Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴ στιγμή,
 Ἄπο ἔντομον κοινόν,
 Σῆμα γεωμετρικόν.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρραβικῶν Ἠλίου.

238. Διτυπωτόν.
 * * * * * = Χώρα τῆς Τουρκίας.
 * * * * * = Νῆτος τῆς Ἑλλάδος
 * * * * * = Εἶνε διὰ τὴν φαλακρὴν
 * * * * * = Πόλις τῆς Τουρκίας.
 Ἐστὴν ὑπὸ Ἀδελφῶν Παναγοῦντων.

239—240. Μεταμορφώσεις.
 1. Ὁ ἀετός διὰ 12 μεταμ. νὰ γίνῃ νέφος
 2. Τὸ νέφος διὰ 14 μεταμ. νὰ γίνῃ βροχὴ.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἄετος τῆς Διόφους.

241. Αἵνεγμα.
 Ἄν βάλω ἕνα καὶ πενήντα
 Πενήντα γίνονται καὶ ἕνα.
 Καὶ δια αὐτὰ ἂν τὰ προσέσασ
 Ὅλομα ὄχι γυναικός.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀλφίου.

242. Κρυπτογραφικόν.
 123452675 = Ἀρχαία Βασιλίσσα.
 2175 = Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων.
 37175 = Ἐργαλείον.
 425 = Ἄστυρ.
 52432 = Ἐρπαστόν.
 6375 = Ἀριθμητικόν.
 725175 = Λίθος πολύτιμος.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Παναγοῦντων.

243. Τετραπλῆ Ἀκροστιχίς.
 Τετραπλῆ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν
 χώραν μυθικήν· τὰ δευτέρω ρωμαίων Ἀυτοκρά-
 τωρα, τὰ τρίτω πόλιν τῆς Μ. Ἀσίας; καὶ τὰ
 τέταρτω ἀρχαίον πόλιν.
 1. Νῆτος τῆς Ἑλλάδος. 2. Πόλις κράτους
 Ἀσιατικοῦ. 3. Ὄρος. 4. Χώρα τῆς Τουρκί-
 ας. 5. Βυζαντινὸν Ἀυτοκράτωρ.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρραβ-Ἰακῆ.

244. Φωνηεντολόγιον μετ' ἐλλειπασμ-
 φώνου.
 πλτς - αια - μλλν - η - κληθς - υψη - σην
 Ἐστὴν ὑπὸ Ἰωάννου Ε. Οἰκονομοπούλου.

245. Γρίφος.
 οὐς οὐς
 οὐς οὐς
 οὐς οὐς
 οὐς οὐς
 οὐς οὐς
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κλεόδου τοῦ Ἰηνοῦ.

ΔΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φέλλου 10.
 126. Μελαγχολία (μέλα, χολή, α.) — 127.
 Λυσίας-λύσις — 128. Ἄετος-ἀετος.
 129. MA 150. AHP
 ΣΥ-ΚΕ-Α ΗΠΔΡ
 MA-ΚΕ-ΔΟ-ΝΙ-Α ΡΑΧΙΣ
 Α-ΝΙ-Α ΡΙΝΗ
 Α ΣΘΣ
 151. Σαοῦλ. — 152—153 1. Τὸ ἐμβαδόν.
 (ἔμβα, Δῶ!) 2 Βεβαίως, διότι ἀπὸ αὐτῆ ἦτο ἡ
 Ρέα, ὁ σύζυγός τῆς θὰ ἦτο ὁ Ρέος (ὡραϊός.) —
 154. Σπάρτη (Ράκης). Ὅτιν (Ἡσοί). Μοῆν
 (Νουή), Ὄρος (Ἄρος). Μίνως (Σίμων) =
 ΡΗΝΟΣ. — 155. Σαρὸν τὸ σαρῆς. — 156.
 Ἡ πόλις Κυκκαρισία ἀνήκει εἰς τὴν Ἑλλάδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λατὴ 10, διὰ τὸ κατὰ συνδρομῆς μας
 λατὴ 8 μόνον. Ἐλάχιστος δρος 10 λέξεις, ὅρα δὲ καὶ αἱ
 ὀλεγόμεναι τῶν 10 πληροῦνται ὡς καὶ ἡσαν 10 λέξεις.]

Ἀνελλάσσω δελτάριον ὄλων τῶν μερῶν. —
 Marc Constantimides, Birket - el - Sab
 (Egypte) (Γ — 18)

Ἀνελλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ
 δελτάρια πανταχόθεν. Παρακαλεῖσθε ὅπως
 τοποθετῆτε τὸ γραμματοδραμὸν πρὸς τὸ μέρος
 τῆς εἰκόνης τοῦ δελταρίου. Αἱ τόποθεσίαι νὰ
 εἶνε ὀριζόντιαι. Ἄν ἀνταλλάσσω δὲ ὀλεγόμε-
 να τῶν τριῶν. — Διευθυνταί: Jean B.
 Kyriakos, (poste-restante,) Zagazig
 (Egypte) (Γ — 15-17)